

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2014 r.
sprawy **J. M. i W. M.**,
oskarżonych o czyny z art. 216 § 1 i in. k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego
od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt II Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 15 kwietnia 2013 r.,
sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć kosztami postępowania kasacyjnego oskarżyciela prywatnego J. S.

UZASADNIENIE

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażące naruszenie prawa mające wpływ na treść orzeczenia, w postaci:

1. obraży art. 433 § 2 k.p.k., wobec nierozpoznania przez Sąd Okręgowy zarzutu apelacji dotyczącego obraży art. 41 § 1 k.p.k.;
2. obraży art. 457 § 3 k.p.k., wobec niewskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego apelację uznano za oczywiście bezzasadną.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca oskarżonych w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji okazały się być bezzasadne w stopniu oczywistym.

Pierwszy z zarzutów jest całkowicie chybiony, a to ze względu na zawartość uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, które na s. 2-3 odnosi się obszernie do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. Jak wynika z uzasadnienia kasacji, skarżący zauważa te rozważania Sądu Okręgowego, lecz się z nimi nie zgadza, a zatem omawiany zarzut kasacji dotyczy w istocie błędnego rozpoznania omawianej kwestii przez Sąd Okręgowy. Sąd Najwyższy nie może się jednak zgodzić z tak rozumianym zarzutem. Zdaniem najwyższej instancji zaaprobować należy jako trafne rozważania Sądu Okręgowego, wskazujące przede wszystkim na to, że Sąd meriti w swych ustaleniach faktycznych nie musiał odnosić się (i nie uczynił tego) do okoliczności tworzących stan faktyczny w drugim z toczących się między stronami postępowań.

Drugi z zarzutów jest całkowicie dowolny. Sąd Okręgowy odniósł się w uzasadnieniu wyroku do wszystkich postawionych w apelacji zarzutów, rozważania tam zawarte są rzeczowe i przekonujące, a powody, dla których apelację uznano za oczywiście bezzasadną, wynikają z tych rozważań w sposób przejrzysty. Sąd Najwyższy nie dopatrzył się naruszenia art. 457 § 3 k.p.k.

Z tych powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.